

Книгата на Даниил — Шестдесет

Молитвата на Даниил и тайната на осмото царство: откровение за последните дни

Jeff Pippenger
2024-01-24

В седемнадесета и осемнадесета глава на Откровение един ангел донася на Йоан видението за съда над папството. В изложението на нейния окончателен съд са представени царствата от библейското пророчество.

И ето умът, който има мъдрост. Седемте глави са седем хълма, на които седи жената. И има седем царе: пет паднаха, и единият е, а другият още не е дошъл; и когато дойде, трябва да остане за малко време. И звярът, който беше и го няма, сам той е осмият и е от седемте, и отива в погибел. Откровение 17:9–11.

Йоан бе духовно пренесен в 1798 година, където му бе разяснено, че седемте глави на звяра, който носеше папската жена, са седем царе. Цар е царство, а царството е също и глава в библейското пророчество. През 1798 година пет царства бяха паднали, а едно тогава управляваше. Седмо царство предстоеше още в бъдещето и бе представено от десет царе. След това на Йоан бе съобщено, че осмото царство е папският звяр, който е от седемте. Папството беше петото царство и бе получило смъртоносна рана, така че, когато неговата смъртоносна рана бъде изцелена, то тогава става осмата глава, която е от седемте.

В Данаил втора глава първите четири царства са Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и Рим. Тези четири буквални царства също така представляват четири духовни царства и заедно определят осемте царе, или глави, от Откровение седемнадесета глава, защото Исус винаги илюстрира края на нещо с началото на нещо. Данаил втора глава е първото споменаване на царствата в библейското пророчество, а Откровение седемнадесета глава е последното, следователно те трябва да съответстват едно на друго, защото Бог никога не се променя.

Петото царство, което беше паднало през 1798 г., беше духовният Вавилон — папството. Шестото царство, което беше на власт през 1798 г., беше двурогото царство, което беше предобразено от двурогото царство на мидяните и персите. Седмото царство, което се състои от десет царе, които през 1798 г. още не бяха дошли, е едносветовното правителство, което беше предобразено от Гърция, едносветовното правителство на Александър Велики. Осмата глава, която беше от седемте, беше петото царство, което получи смъртоносна рана, но отново оживя, когато смъртоносната рана бе изцелена.

Съдът над голямата блудница се извършва в „часа“ на кризата около неделния закон, тоест в период от време, започващ с неделния закон в Съединените щати и продължаващ през историята, докато не приключи времето на човешкото изпитание. В този „час“, който в Даниил е определен като „дните на тия царе“, Бог ще издигне Своего царство. В този „час“ късният дъжд се излива.

„Късният дъжд идва върху онези, които са чисти — тогава всички ще го приемат, както преди.

„Когато четирите ангела пуснат, Христос ще установи Своего царство. Никой не приема късния дъжд, освен онези, които вършат всичко, което могат.“ Spalding and Magan, 3.

Изливането на късния дъжд е прогресивно, защото то съответства на съда, а съдът е прогресивен. Милеритите разбираха, че живеят при нозете на образа от втора глава на книгата на Даниил. Те вярваха, че Рим е последното земно царство, и бяха прави, но ограничени в своето разбиране.

„В дните на тези царе“ действително се среща в историята на царството на Рим, но това не е историята на езическия или папския Рим; това е историята на съвременния Рим.

Милеритите прилагат езическия и папския Рим като едно царство и, постъпвайки така, използват един пасаж от книгата на Езекиил относно последния цар на Юда (Седекия), за да подкрепят своето разбиране.

А ти, нечестив, беззаконен князю Израилев, чийто ден е дошъл, когато беззаконието ще достигне своя край, така казва Господ Бог: Снеми митрата и свали венета; това няма да остане същото: възвиси низкия и смири високия. Ще го преобърна, преобърна, преобърна; и то няма да го има вече, докле дойде Оня, Комуто принадлежи по право; и ще Му го дам. Езекиил 21:25–27.

От Седекия щяха да има три царства, които щяха да бъдат „съборени“, и това щеше да доведе до Христос, Комуто принадлежи „правото“ да царува. Вавилон, Мидо-Персия и Гърция всички щяха да бъдат повалени до настъпването на царството на Рим, и по време на историята на това четвърто царство Христос щеше да дойде и да установи царство. Именно това и направи.

„На първо място сред онези, които бързо водеха народа към гибел, беше техният цар Седекия. Като напълно изостави съветите на Господа, дадени чрез пророците, забрави дълга на благодарност, който дължеше на Навуходоносор, наруши тържествената си клетва за вярност, положена в името на Господа, Израилевия Бог, юдейският цар се разбунтува против пророците, против своя благодетел и против своя Бог. В суетността на собствената си мъдрост той се обърна за помощ към древния враг на благополучието на Израил, „като изпрати посланиците си в Египет, за да му дадат коне и много люде.“

„Ще успее ли?“ — запита Господ за онзи, който така низко бе предал всяко свято поверие; „ще се избави ли оня, който върши такива дела? или ще наруши завета и ще бъде избавен? Заклевам се в живота Си, казва Господ Йехова, наистина на мястото, където живее царят, който го постави за цар, чиято клетва той презря и чийто завет наруши, именно при него, сред Вавилон, ще умре. Нито фараонът с могъщата си войска и многолюдното си множество ще направи за него нещо във войната: ... понеже презря клетвата, като наруши завета, когато, ето, бе дал ръката си и извърши всички тия неща, няма да се избави.“ Езекиил 17:15–18.

„На „нечестивия беззаконен княз“ бе дошъл денят на окончателното възмездие. „Снеми митрата — постанови Господ — и свали короната.“ Не преди Сам Христос да установи Своето царство на Юда отново щеше да бъде позволено да има цар. „Ще я съборя, съборя, съборя“ — бе Божествената присъда относно престола на Давидовия дом; „и тя не ще бъде вече, докле не дойде Оня, Комуто принадлежи по право; и на Него ще я дам.“ Езекиил 21:25–27.“ Пророци и царе, 450, 451.

Милър беше прав, но разбирането му беше ограничено, защото царството, което Христос установи, когато ходеше между хората, не беше окончателното земно царство. Предстоеше да има още четирима царе след царството на езическия Рим. И все пак Христос действително установи царството на „благодатта“ на кръста, но това царство не беше установено в дните на десетте царе от Откровение седемнадесета глава, нито беше установено по времето на късния дъжд. Царството, което Христос установява в последните дни, е Неговото царство на „слава“. Сестра Уайт говори пряко и за двете тези царства.

Милеритите разбираха, че Христос установи царство по време на историята на четвъртото царство, и те бяха прави, но ограничени в разбирането си. В историята на четвъртото царство Христос установи царството на „благодатта“, а в историята на осмото царство Той установи Своето царство на „славата“. В историята, когато Той установи царството на „благодатта“, Светият Дух бе излян на Петдесетница. Петдесетница е предобраз на изливането на късния дъжд в историята, когато Той установява Своето царство на „славата“.

Вестта на Петдесетница беше вестта за буквалното възкресение на Христос. Вестта на късния дъжд, поне отчасти, е вестта за символичното възкресение, представено чрез пророческата загадка за осмия, който е от седемте, която се изпълнява в звяра, а също и чрез двата рога на земния звяр. Четвъртото и осмото царство са местата, където Христос установява Своето царство.

„Възвестяването, което учениците бяха направили в името на Господа, беше във всяко отношение правилно, и събитията, към които то сочеше, вече се извършваха. „Времето се изпълни и Божието царство наближи“ — такава беше тяхната вест. При изтичането на „времето“ — шейсет и деветте седмици от Даниил 9, които трябваше да се простират до Месия, „Помазаника“ — Христос бе приел помазанието на Духа след кръщението Си от Йоан в Йордан. А „Божието царство“, за което те бяха възвестили, че е близо, бе установено чрез смъртта на Христос. Това царство не беше, както бяха учени да вярват, земна империя. Нито пък беше онова бъдещо, безсмъртно царство, което ще бъде установено, когато „царството и владичеството, и величието на царствата под цялото небе се дадат на людете — светиите на Всевишния“; онова вечно царство, в което „всички владичества ще Му служат и ще Му се покоряват“. Даниил 7:27. Както се употребява в Библията, изразът „Божие царство“ се използва, за да означава както царството на благодатта, така и царството на славата. Царството на благодатта е представено от Павел в Посланието към евреите. След като посочва Христос, състрадателния ходатай, Който „съчувства на нашите немощи“, апостолът казва: „Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат“. Евреи 4:15, 16. Престолът на благодатта представлява

царството на благодатта; защото съществуването на престол предполага съществуването на царство. В много от Своите притчи Христос употребява израза „небесното царство“, за да обозначи делото на божествената благодат върху сърцата на хората.“

„И тъй, престолът на славата представлява царството на славата; и за това царство се говори в думите на Спасителя: „Когато Човешкият Син дойде в славата Си и всички светии ангели с Него, тогава ще седне на престола на славата Си; и пред Него ще се съберат всички народи.“ Матей 25:31, 32. Това царство е още бъдещо. То няма да бъде установено до второто пришествие на Христос.

„Царството на благодатта бе установено веднага след падението на човека, когато бе изготвен план за изкуплението на виновния род. То тогава съществуваше в Божието намерение и чрез Неговото обещание; и чрез вяра хората можеха да станат негови поданици. И все пак то не бе действително установено до смъртта на Христос. Дори след като бе започнал Своята земна мисия, Спасителят, уморен от упорството и неблагодарността на хората, би могъл да се оттегли от жертвата на Голгота. В Гетсимания чашата на скръбта трепереше в ръката Му. Той би могъл дори тогава да изтрие кървавата пот от челото Си и да остави виновния род да погине в беззаконието си. Ако бе сторил това, за падналите хора не би могло да има изкупление. Но когато Спасителят предаде живота Си и с последния Си дъх извика: „Свърши се“, тогава изпълнението на плана за изкуплението бе осигурено. Обещанието за спасение, дадено на грешната двойка в Едем, бе потвърдено. Царството на благодатта, което дотогава бе съществувало чрез Божието обещание, тогава бе установено.

„Така смъртта на Христос — самото събитие, на което учениците бяха гледали като на окончателното унищожение на своята надежда — беше онова, което я направи завинаги сигурна. Макар че им бе донесла жестоко разочарование, тя беше върховното доказателство, че тяхната вяра е била правилна. Събитието, което ги бе изпълнило със скръб и отчаяние, беше онова, което отвори вратата на надеждата за всяко Адамово чедо и в което се съсредоточаваха бъдещият живот и вечното щастие на всички Божии верни във всички векове.“

„Замислите на безкрайната милост достигаха своето изпълнение дори чрез разочарованието на учениците. Макар сърцата им да бяха спечелени от божествената благодат и силата на Неговото учение, Който „говореше, както никой човек не е говорил“, все пак сред чистото злато на тяхната любов към Исус беше примесена низката сплав на светска гордост и себелюбиви амбиции. Дори в пасхалната горница, в онзи тържествен час, когато техният Учител вече навлизаше в сянката на Гетсимания, между тях „стана и разпра кой от тях да се счита за по-голям“. Лука 22:24. Погледът им беше изпълнен с престола, короната и славата, докато тъкмо пред тях лежаха срамът и агонията на градината, съдилището, Голготският кръст. Тяхната сърдечна гордост, тяхната жажда за светска слава, ги беше подтикнала да се придържат тъй упорито към лъжливото учение на своето време и да отминат без внимание думите на Спасителя, които разкриваха истинското естество на Неговото царство и сочеха напред към Неговата агония и смърт. И тези заблуди доведоха до изпитанието — тежко, но

необходимо — което беше допуснато за тяхното поправяне. Макар учениците да бяха изтъквали погрешно значението на своята вест и да не бяха видели осъществени очакванията си, те все пак бяха проповядвали предупреждението, дадено им от Бога, и Господ щеше да възнагради тяхната вяра и да почете тяхното послушание. На тях предстоеше да бъде поверено делото да възвестят на всички народи славното евангелие на своя възкръснал Господ. Именно за да бъдат подготвени за това дело, беше допусната онази опитност, която им се беше сторила тъй горчива.“ Великата борба, 347, 348.

В книгата Откровение „умът, който има мъдрост“, пресмята „числото на един човек“ и разпознава, че „човекът“ е също и осмото царство, което е от седемте. „Човекът на греха“ е главата на осмото царство, което властва над земните царе и търговци, с които седемте църкви се съюзяват, за да избегнат позора на гонението, и който седи над много води.

И ми каза: Водите, които видя, където седи блудницата, са племена, и множества, и народи, и езици. Откровение 17:15.

„Човекът на греха“ владее над политическия, паричния, религиозния и гражданския свят, както и над всички човеци, освен над онези, които са получили победа над звяра, и над неговия образ, неговия белег и числото на името му.

И видях нещо като стъклено море, размесено с огън; и онези, които бяха победили звяра, и неговия образ, и белега му, и числото на името му, стояха край стъкленото море, държейки Божиите арфи. И пеят песента на Моисей, Божия служител, и песента на Агнеца, като казват: Велики и чудни са Твоите дела, Господи Боже Всемогъщи; праведни и истинни са Твоите пътища, Царю на светиите. Откровение 15:2, 3.

„Мъдрите“, които разбират „увеличаването на знанието“, когато Откровението на Исус Христос бъде разпечатано, са онези, които имат „разум“ и „нека пресметнат числото на звяра, защото е число на човек; и числото му е шестстотин шестдесет и шест“. Този „разум“ представлява част от тристепенния процес на изпитване, който винаги настъпва, когато Исус разпечатва едно пророчество. Ето защо е отбелязано, че те са „победили“ „числото на името му“.

Да се придобие победа означава да се издържи изпитание, а онези, които са „мъдри“ и „разбират“, получават победата, свързана с числото 666; стихът също така посочва, че има осем царства и че осмото е от седемте. Тази „тайна“ е представена във втора глава на Даниил, защото молитвата на Даниил беше да разбере „тайната“. Откровението, че има осем царства, че осмото царство е от седемте и че числото на това царство е 666, е тайната, която Даниил е представен като получаващ чрез своята молитва, а Даниил представлява Божиите „мъдри“ в последните дни.

Даниил представлява „мъдрите“ от последните дни, на които е разпечатана тайната на Даниил две; и тази тайна е откровението, че последната и първата препратка към царствата на библейското пророчество е, че в образа има осем царства. Това откровение поддържа милеристкото разбиране за втора глава на Даниил, но сияе десет пъти по-ярко, щом бъде разпознато. Неговият блясък, понеже е десет пъти по-ярък, представлява изпитание, над

което „мъдрите“ получават победа; защото осмото царство, което е от седемте, е също и шестото царство, което е троен съюз на змея, звяра и лъжепророка. Като такова, змеят, звярът и лъжепророкът са всички шестото царство и заедно представляват 666.

Навуходоносор бе изпитан чрез откровението на втора глава на Даниил и той не издържа изпита. В Даниил 2 Даниил представлява „мъдрите“, които издържат изпита относно тайната на образа. Навуходоносор в трета глава представлява нечестивите, които не издържат същия този изпит. Навуходоносор, като първия цар на първото царство, представлява последния цар на последното царство. Следователно той представлява „човека на греха“, пророческия човек, за когото се отнасят седемте църкви. Човекът бе създаден в шестия ден и затова числото шест е числото на човечеството. Числото на Навуходоносор е шест. Навуходоносор не издържа изпита на числото 666 и представляваше нечестивите от последните дни. Като символ на човека на греха, неговото число е шест.

Цар Навуходоносор направи златен образ, чиято височина беше шестдесет лакътя, а ширината му — шест лакътя; постави го в полето Дура, във вавилонската област.
Даниил 3:1.

Златният образ беше висок шестдесет лакътя и широк шест лакътя, и беше направен от Навуходоносор, чието число е шест. Образът беше издигнат в бунт срещу светлината на образа от втора глава, а тройното описание на образа, когато се разбере, че числото на Навуходоносор е шест, се равнява на шест, шест, шест.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Мисълта да установи империята и династия, която да трае вечно, се понрави твърде силно на могъщия владетел, пред чиито оръжия народите на земята не бяха могли да устоят. С въодушевление, родено от безпределна амбиция и себелюбива гордост, той влезе в съвещание със своите мъдреци относно това как да осъществи това. Забравяйки забележителните проявления на Провидението, свързани със съня за великия образ; забравяйки също, че Богът на Израил чрез Своя служител Даниил бе разкрил ясно значението на образа и че във връзка с това тълкуване великите мъже на царството бяха избавени от позорна смърт; забравяйки всичко освен желанието си да утвърдят собствената си власт и надмощие, царят и неговите държавни съветници решиха, че с всички възможни средства ще се стремят да въздигнат Вавилон като върховен и достоен за всеобща преданост.

Символичното представяне, чрез което Бог бе открил на царя и на народа Своята цел за народите на земята, сега трябваше да послужи за прославянето на човешката власт. Тълкуванието на Даниил трябваше да бъде отхвърлено и забравено; истината трябваше да бъде изопачена и приложена погрешно. Символът, определен от Небето, за да разкрие на човешките умове важни събития от бъдещето, щеше да бъде използван, за да възпрепятства разпространяването на познанието, което Бог желаше светът да приеме. Така чрез замислите на честолюбиви хора Сатана се стремеше да осуети Божественото намерение за човешкия род. Врагът на човечеството знаеше, че истината, несмесена със заблуда, е сила, мощна да спасява; но че когато се използва, за да възвеличава самия

човек и да подпомага човешките замисли, тя се превръща в сила за зло.

„От своето богато съкровище Навуходоносор нареди да бъде изработен един голям златен образ, подобен по общите си черти на онзи, който бе видян във видението, с изключение само на едно — материала, от който беше съставен. Свикнали, както бяха, с великолепните изображения на своите езически божества, халдейците никога преди не бяха създавали нещо тъй внушително и величествено, както тази сияйна статуя, висока шейсет лакътя и широка шест лакътя. И не е изненадващо, че в една страна, където идолопоклонството беше всеобщо разпространено, красивият и безценен образ в долината Дура, представящ славата на Вавилон, неговото великолепие и мощ, трябваше да бъде посветен като предмет на поклонение. И съответно това беше предвидено, и излезе указ, че в деня на посвещаването всички трябваше да покажат върховната си вяност към вавилонската власт, като се поклонят пред образа.“ Пророци и царе, 504, 505.